

TATUIRUOTĖS LAIKŲ PABAIGAI

Išvyski didįjį balsą

Apr 1, 12a

...aš atsigrežiau pažiūrėti balso, kalbėjusio su manimi...

Apr 2, 7

Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia skelbia bažnyčioms

Regėti - tai kentėti,
nes mūsų matoma tikrovė niekada nėra tai,
kuo mes norėtume, kad ji būtų,
o kodėl daiktai yra tokie, kokie yra, - tai šventoji paslaptis,
esanti anapus gyvenimo ir mirties.
Klausymasis neša kankinystės liudijimą,
nes paskutinis balsas savyje nebeturi žodžių,
po to, kai Žodis pasitraukė į amžinąją sosto salę,
mes buvome palikti stovėti ir žiūrėti į bebalsę tylą.
Garsas išstrykšta iš tylios šviesos ir
galbūt jis gali tarti tiesos žodžius,
bet galiausiai tik atiduoda save ir miršta,
palikdamas mums pačios egzistencijos aidą:
„Aš esu tas, kas ESU“.
Kai girdime balsą, kuris pašaukė Joną, tai kalba Tiesos Dvasia;
mes ją pažįstame ir ji mus pažįsta,

bet niekada nežinome, iš kur ji ateina ir kur nueina, lygiai kaip niekad nežinome, ar
meilė, jaudinanti mus, kai klausomės jos balso, yra Tėvo meilė Sūnui, ar Sūnaus
meilė Tėvui, nes meilėje Jie yra viena. Kada Dvasia mus šaukia, neturime atsigrežti
tam, kad išgirstume balsą,
nei tam, kad išvystume veidą,
bet turime atsigrežti, kad išvystume balsą.
Dievas yra dovana, teikianti save,
stovinti pati sau viena šlovingoje vienatvėje,

amžinybę laukianti prie visos esybės versmės; dovana kyla iš to, kad Žodis baigė savo kelionę ir ištuštino visą save į balsą, nešusį jį visą kelią.

Visa, kas lieka laikų pabaigoje, yra troškulio šauksmas,
nes vanduo, norintis, kad jį išgertume,
pats savaime yra versmė visų tiesų,

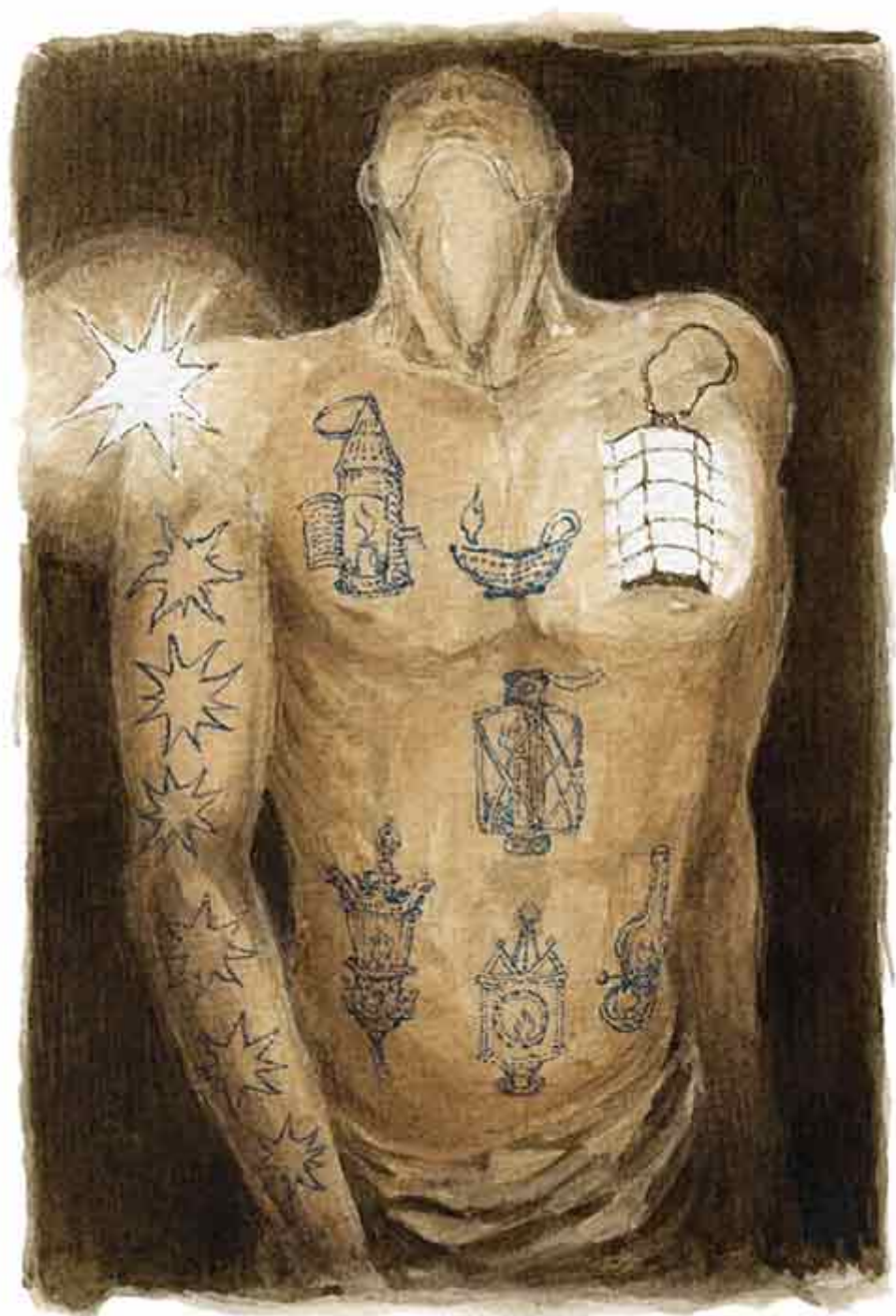

kurių Dievas norėjo, kad būtų žemėje ir danguje.

Kad pažintų paskutinę dovana, regėtų galutinės tylos įsikūnijimą ir girdėtų balsą to, kuris be gyvybės guli Marijai ant rankų, mūsų akys turi tapti ausimis.

Kad užuostume pabaigos šlovę, turime paragauti Dievo duonos, Tėvo teikiamos, nes Žodis tapo kūnu, kad atiduotų savo kūną kaip duoną kiekvienam, kuris girdi Jo balsą ir priklauso tiesai; tik taip galime Sūnuje regėti Tėvą. Žodis, kuriame yra visų daiktų pradžia, galiausiai tapo tyru ir nesuterštu balsu, ir jeigu mūsų sielos trokšta jį išgirsti, visa mumyse turi būti atiduota bei paaukota, kad taptų viena su Dievu, kaip kad Tėvas ir Sūnus yra viena.

© Vaidotas Kvašys

© Šv. Jono kongregacija

© UAB „Katalikų pasaulio leidiniai“